BOBBY MOORE SE DESTĂINUIE:

FRAGMENTE DIN CARTEA SCRISĂ DE CELEBRUL FOTBALIST ENGLEZ 7

După ce joacă în echipa din orășelul Barkking, apoi în diverse selecționate districtuale de juniori, Bobby Moore este luat de clubul West Ham unde se antrenează sub conducerea lui Malcolm Allison.

Ca junior al acestui club face parte de mai multe ori din echipa Angliei la turneele U.E.F.A. În anul 1958 este promovat în prima echipă a clubului, iar în urma transferului vechiului său rival, internaționalul John Smith, devine titular.

Cariera sportivă a lui Bobby Moore continuă cu noi succese. În toamna lui 1960 este selecționat în echipa de tineret a Angliei și, în scurt timp, devine căpitan al acestei echipe.

More povestește apoi despre debutul în prima reprezentativă a Angliei și despre alte întîlniri internaționale. În episodul din numărul trecut el s-a ocupat de turneul de la New York ediția 1963 și de apariția lui Alf Ramsey la conducerea echipei Angliei.

N-aș dori să par exagerat, dar simt că fotbaliștii englezi începuseră să trăiască cu ideea că toți jucătorii de pe continent ar fi ființe superioare, la fel cum înainte de război jucătorii noștri îi considerau o pradă ușoară pentru orice echipă engleză. Cînd Ungaria și apoi Brazilia deveniră soliști pe scena mondială, noi toți ne pătrunsesem de ideea că fotbaliștii de peste hotare erau noii stăpîni, uitînd însă să ținem socoteală de fantasticul efort depus pentru pregătirea acestor echipe, astfel ca să poată cîștiga nu numai meciuri dar și „Cupe mondiale".

Faptul că am luat această pertoadă de tranziție în serios, poate prea în serios, a fost spre binele nostru. Sînt convins de altfel că și în Ungaria există destui oameni care nu încetează să bombăne că, de cînd s-a terminat cu zilele glorioase ale echipei lui Puskas, tot fotbalul ar fi luat drumul veșniciei.

Echipa Angliei la Rochhampton. De la stînga la dreapta: Bobby Moore, Milne, Alf Ramsey, Cohen, Venables, Thompson și Norman.

De ce mă enerva echipa Scoției

Pe mine, și sînt convins că și pe alți jucători englezi, atitudinea scoțienilor ne-a forțat efectiv să ne gîndim la ceeace jocul de fotbal înseamnă pentru țara noastră. Mărturisesc sincer că mă enervam ori de cîte ori citeam că „scoțienii știu cum să lupte, dar englezilor le lipsește focul din vine". Imi ziceam că sînt cel puțin tot atît de patriot ca oricare scoțian și nimeni n-o să-mi spună că a fi englez înseamnă neapărat a fi pe locul doi.

Pînă și ziarele noastre vorbeau de echipa Angliei care „se bătea vitejește", o expresie folosită întotdeauna atunci cînd un pigmeu lipsit de orice speranțe scapă ca prin urechile acului din strînsoarea unui Goliat.

Pe măsură ce tot mai multe echipe de-ale noastre făceau turnee în străinătate, sau participau la diverse competiții europene, jucătorii noștri începură să-și dea seama că aveau același drept să se aștepte la victorii ca orice jucător italian, ungur, sau brazilian. Bineînțeles că acest lucru nu se întîmplă peste noapte. Și chiar dacă această minune s-ar fi întîmplat, tot nu ne-am fi putut transforma dintr-o dată în campioni mondiali. Fotbalul din zilele noastre este mult prea științific pentru a putea fi dominat numai prin forță. Zilele în care duritatea era socotită ca un remediu al neștiinței, au trecut (ceea ce nu înseamnă că meciurile sînt mai puțin dîrz disputate). Eu cred că a avut loc un proces de călire treptată a echipei Angliei și a fotbalului englez în general.

Cu ce ne-am ales de pe urma înfrîngerilor a fost faptul că nici eu nici colegii mei de echipă nu eram de loc interesați în ceea ce se cheamă „spectacol fotbalistic". Adevărul e că noi nu știam să pierdem. Orice altceva decît o victorie era considerat o lipsă, o greșeală. Atitudinile binevoitoare dispăruseră.

Revenind la jocul cu Scoția, vreau să spun că în acest prim meci al meu pe stadionul Wembley, aveam în față una din cele mai fine colecții de individualități produse vreodată dincolo de frontiera de nord. Ei nu mai cîștigaseră un meci pe acest stadion de doisprezece ani și tribunele acoperite cu un material colorat, în carouri, gen scoțian, dădeau impresia că noi am fi cei ce joacă în deplasare.

La cinci minute după începerea partidei, Bobby Smith se ciocni cu fundașul stînga al scoțienilor (și căpitanul echipei), Eric Caldow de la Glasgow Rangers. Amîndoi trebuiră scoși de pe teren, Caldow cu o fractură la picior care avea să-l țină luni și luni de zile pe tușă. Bobby Smith reveni pe aripa dreaptă cu cîteva minute înainte de terminarea primei reprize. Dar, în această perioadă, Jim Baxter, sveltul half stînga al echipei Glasgow Rangers (transferat ulterior la Sunderland pentru 70.000 lire sterline), înscrisese două goluri din care unul dintr-o splendidă fentă.

Voi reveni ulterior asupra meciului din 1965 de pe Wembley (este vorba de meciul Anglia—Scoția disputat doi ani mai tîrziu și despre care autorul va relata în altă parte a volumului său n.n.), dar gîndindu-mă că în acel meci echipa Angliei a pierdut un om, vreau să scot de pe acum în evidență un lucru care știu că nu prea va fi pe placul spectatorilor: a pierde un om nu înseamnă întotdeauna ca lucrurile să se întîmple așa cum cred ei. Uneori echipa este forțată să se retragă în apărare, acoperind propria jumătate de teren, astfel ca echipa adversă, intactă, să nu-și poată desfășura atacul. Alteori, efectul pierderii unui om înseamnă pentru ceilalți zece un joc mult mai greu. Dar mai sînt și cazuri în care cei rămași pe teren joacă chiar mai bine, pentru simplul motiv că sînt mult mai atenți la pase și la propria lor poziție pe teren.

Cînd Caldow părăsi terenul de joc, scoțienii îl retraseră pe extremul stînga Davie Wilson (de la Glasgow Rangers) pe postul de fundaș stînga, lăsîndu-l în schimb în mod foarte inteligent pe Baxter să-și desfășoare jocul lui normal de atacant, lucru care-i și reuși, el înscriind cele două goluri. Noi am pierdut acest meci cu 2—1, dar în cazul de mai sus nu eram prea afectați, căci ne dădeam perfect de bine seama că un meci nu se desfășoară normal atunci cînd echipele sînt descompletate numeric.

In acel sezon jucam pe postul de mijlocaș dreapta în echipa Angliei, dar pentru meciul nostru următor de pe Wembley, împotriva Braziliei, am fost trecut pe partea stîngă. In dimineața zilei în care trebuia să se dispute partida, am aflat cu mult regret că marele Pelé nu va juca deoarece nu dăduse satisfacție la antrenament. Brazilienii se prezentară pe teren doar cu doi jucători care făcuseră parte din echipa cîștigătoare a Cupei mondiale — Gilmar, portarul și interul stînga, Amarildo. Era un joc la discreția noastră și pe care l-am fi putut cîștiga cu ușurință, atît datorită jocului nostru cît și a șanselor de gol și totuși ne-au trebuit 86 minute pentru egalare. Cu patru minute înainte de sfîrșitul partidei, Douglas Bryan marcă golul egalizator și astfel Anglia își menținu recordul ei de a fi fost învinsă numai de două ori în meciuri internaționale, pe teren propriu.

Jimmy Armfield, de la Blackpool, era atunci căpitanul echipei Angliei. El a preluat funcția de la Johnny Haynes, rănit într-un accident de mașină. Cu Haynes și Greaves, Anglia avea un cuplu perfect de înaintași și pierderea lui Haynes însemna pentru noi la fel de mult ca pentru scoțieni moartea tragică a lui John White.

In vara aceea, Alf Ramsey porni împreună cu noi în primul său turneu internațional. Primul joc urma să se dispute la Bratislava, împotriva Cehoslovaciei, în luna mai. Jimmy Armfield rămăsese pe tușă din lipsă de formă.

Căpitan la 22 de ani

Am simțit un adevărat șoc, ca și toți ceilalți, de altfel, cînd am fost numit căpitan, cel mai tînăr pe care l-a avut vreodată în istoria ei, echipa Angliei. Nu aveam decît 22 de ani.

— Orice vei face pe teren, orice hotăriri vei lua, considerîndu-le necesare, eu te voi sprijini, și aproba. Acestea au fost cuvintele lui Alf Ramsey înaintea meciului cu Cehoslovacia.

Și nu numai că le rosti, dar se și ținu de cuvînt. Eram extaziat. Imi place să fiu căpitan, căci îmi place să-mi asum răspunderea, știind că dacă ceva se întîmplă pe teren eu sînt acela care iau hotărîrile. Și mai cred că funcția aceasta îți dă posibilitatea să privești mult mai adînc în inima unei echipe. Cred că undeva, în subconștient, ne-ar place la toți să fim prim ministru și să luăm hotărîri în loc de a face ce spun alții. Nu cred însă că am stofă de Downing Street în mine (Downing Street este strada din Londra pe care se află reședința Primului Ministru al Marii Britanii — n.n.), dar postul de căpitan de echipă îmi convine de minune. Nu voi uita niciodată felul în care jucători vechi ca Noel Cantwell sau Malcolm Allison m-au ajutat cînd eram tînăr și vreau să cred despre mine că, la rîndul meu, în calitate de căpitan al lui West Ham sau al echipei naționale, voi ajuta și eu pe jucătorii mai tineri, la fel cum cei dinaintea mea au făcut cu mine. In echipele de copii, căpitanul este de obicei jucătorul cel mai ieșit din comun, pentru simplul motiv că un copil se lasă mai ușor impresionat de abilitate sau îndeminare decît de știință și cunoaștere. Dar în echipele profesioniste, căpitanul, dacă acest lucru înseamnă, bineînțeles, ceva, căci mai există cluburi în care acesta nu face altceva decît să dea cu banul pentru alegerea terenului, trebuie să fie un conducător firesc, acel individ care prin jocul său și întreaga sa conduită să poată servi tuturor de exemplu.

In acest caz, chiar vedetele vor urma sfatul căpitanului de echipă. Dacă acesta este însă delăsător sau cinic și nu se preocupă de antrenamente și de echipă, aceasta va avea numai de pierdut.

Eu încerc să intru în prima categorie.

In meciul de la Bratislava, Terry Paine de la Southampton și Ken Shellito de la Chelsea își făcură debutul de internaționali. De doi ani Anglia nu mai cîștigase nici un meci în Europa, iar echipa Cehoslovaciei era finalista ultimului campionat mondial de fotbal. Așa că victoria noastră asupra echipei Cehoslovaciei ne dădu o mare satisfacție. În minutul 18 eu i-am pasat lui Bobby Smith care trimise pasa lui Jimmy Greaves. Acesta trecu fulgerător printre trei apărători cehi și înscrise printr-un șut bombă, tras cu stîngul. Cu puțin înainte de sfîrșitul primei reprize rolurile se inversară; îi pasai lui Jimmy, acesta prelungi la Bobby care intră în poartă cu minge cu tot.

Cehii marcară primul lor gol în repriza a doua, apoi Bobby Charlton înscrise cel de al treilea gol al nostru. Kadraba reduse scorul la 3—2 și cu puțin înainte de fluierul final, Jimmy Greaves se folosi din nou de piciorul său sting, astfel că meciul se termină cu 4—2 în favoarea noastră. Turneul nostru începuse deci sub auspicii bune.

In meciul următor am jucat la Leipzig, împotriva R.D.G., cîștigînd cu 2—1. Jimmy Armfield reveni în echipă, fiind și căpitanul ei în acest meci. In al treilea și ultimul joc al turneului am surclasat la Basel echipa Elveției cu 8—1, eu jucînd pe post de centru half. Fiecare din înaintașii noștri marcă cîte un gol în acest meci, cu excepția lui Bobby Charlton, care marcă trei.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

CARNET EXTERN

PORNIND DE LA O SIMPLĂ ȘTIRE...

Scurta știre, consemnată și de revista noastră în numărul precedent, privind creșterea — impresionantă — a numărului de spectatori la meciurile de fotbal din Japonia, are o semnificație mult mai adîncă decît se pare. Ea exprimă, în fond, un succes al fotbalului într-o țară în care acest sport se menține încă la un nivel scăzut, dar care are în față largi perspective de dezvoltare. Iar succesul acesta este consecința firească a unei ...competiții, a cărei organizare i-a fost încredințată Japoniei, în cadrul Jocurilor Olimpice: turneul final de fotbal. De atunci, sportul cu balonul rotund cunoaște o răspîndire tot mai largă și cucerește tot mai mulți adepți.

Iată, așadar, cum o competiție internațională reușește să popularizeze un sport pe plan local și cum îi creează condiții de dezvoltare.

Dar nu-i singura măsură sau acțiune care urmărește ridicarea fotbalului, a nivelului său tehnic în țările cu activitate scăzută. F.I.F.A., forul care conduce destinele acestui sport, consacra o mare parte din activitatea sa și-și canalizează multe din eforturile sale în scopul dezvoltării și progresului fotbalului în țările rămase în urmă, din acest punct de vedere, în special în cele din Asia și Africa. Pe această linie se înscriu nu numai crearea de confederații continentale sau organizarea de competiții și turnee, ci și alte măsuri menite să contribuie efectiv și eficient la ridicarea activității fotbalistice la un nivel superior. Trimiterea de antrenori sau arbitri F.I.F.A. în aceste țări, cu scopul de a organiza cursuri pentru îndrumarea și perfecționarea tehnicienilor locali, constituie o altă măsură a cărei inițiativă aparține forului internațional. Însăși deplasarea unor membri marcanți ai F.I.F.A. la „fața locului" constituie o formă de stimulare. Președintele său, sir Stanley Rous, a întreprins nu de mult o călătorie în Japonia și alte țări asiatice. Antrenorul vest-german **Krämmer** a ținut o serie de prelegeri și lecții practice în Japonia, Indonezia etc.

Eforturilor făcute de F.I.F.A. li se adaugă cele ale federațiilor naționale, care au vizat și realizat angajarea de antrenori străini (ca în multe țări africane), organizarea de campionate și cupe continentale, pentru echipe de seniori și chiar de juniori **(Cupa Asiei, Cupa campionilor Africii** etc.) sau aducerea unor echipe străine, într-un cuvînt o sumedenie de măsuri capabile să ducă la progres tehnic. Astfel că nu va trebui să surprindă pe nimeni dacă în 3—4 ani echipele — naționale sau de club — din Europa sau America de Sud vor aborda cu teamă meciuri în care vor întîlni formații africane, asiatice, australiene sau nord-americane. Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Pelé despre fotbalul african **„care, în cîțiva ani, va ajunge pe prim plan"...**

Fotbalul este în plin marș pentru cucerirea tuturor continentelor și F.I.F.A. îl sprijină din toate puterile. **(p. g.).**

DE PRETUTINDENI

PREGĂTIRI PENTRU TURNEUL U.E.F.A.

Cum se știe, viitoarea ediție a Turneului internațional de juniori U.E.F.A. va avea loc anul viitor în Franța, pe Coasta de Azur. **În majoritatea țărilor au început pregătiri în vederea acestei ediții a tradiționalei competiții.**

● **Federația din R. F. a Germaniei, de pildă, a alcătuit un prim lot de tineri fotbaliști (35 la număr), care a și participat la un cantonament de cinci zile.**

● **În țara organizatoare, Franța, aceste pregătiri au început mai de mult pentru că federația ține să onoreze găzduirea turneului printr-o comportare excelentă a echipei reprezentative. Mai multe stagii (cum le spun francezii cantonamentelor) au fost organizate pînă acum, iar pentru perioada următoare, antrenorul** Georges Boulogne **intenționează deplasarea lotului reprezentativ în R. F. a Germaniei.**

JOC ÎN FIECARE MIERCURI...

Antrenorul echipei Ungariei, Illovszki, **nu pierde timp atunci cînd este vorba de pregătirea lotului reprezentativ pentru apropiatul sezon internațional (primul meci:** la 6 septembrie cu Austria la Viena). **Potrivit planului său de lucru,** Illovszki **a organizat și va organiza în fiecare miercuri, meciuri de antrenament.**

RECORDURI BULGARE ȘI AUSTRIECE

Noul campionat din Bulgaria și Austria a debutat cu multe surprize, a căror autoare a fost... provincia.

Intr-adevăr, în Bulgaria, unde numărul de spectatori se menține în creștere și după a doua etapă, recordurile aparțin unor orașe provinciale: 32.000 la Vrața și 30.000 la Stara Zagora, din totalul de 150.000. **Același „fenomen" s-a produs și în Austria. La Salzburg, meciul** Austria—Austria Viena **a fost urmărit de 12.000 spectatori, iar la Graz cel dintre** Sturm—Rapid Viena **de 10.000, față de numai 5.000 cîți au fost prezenți la Viena, la partida** Wiener S. C.—Grazer A. K.

La toate acestea mai trebuie adăugat și asaltul, plin de succes, al echipelor provinciale asupra primelor locuri, mai ales în campionatul Austriei, unde raportul — numeric — al echipelor este net favorabil provinciei, care domină situația. Pentru prima dată cele 9 provincii ale Austriei au cîte un reprezentant în prima ligă !...